

HVOR SØGER FUGLENE HEN NÅR DET BLIVER MØRKT?

Det er en lun forårmorgen. Han venter på toget som så mange gange før. Alt er en rutine. At stå op, få børnene til at vågne, spise morgenmad med dem, smøre deres madpakke, se deres mor tage dem til skole, gå ud af døren, låse cyklen op og køre til stationen. Alt rutine.

De er der igen i dag, ser han. De sidste par dage har han lagt mærke til et par skader oppe i et af de nærliggende træer. De sidder på en gren blandt de grønne blade og gør ingenting. I det nærliggende træ er to skader ved at lande. Den ene jager den anden væk og denne fortrækker til en skorsten. Der er kun disse sorte væsener at se, og selv om han intenst kigger efter andre, smukkere fugle, ser han ingen.

De to andre krager hviler sig bare. Det må være livet, tænker han. Han ser fascineret op i luften og kan næsten føle den fred, som de må indeholde. I stedet for at fare rundt og have et program på... Bare sidde og kigge ud over verden...

Toget ruller ind på stationen, og han tager sine ting og går op ad de tre trapper og finder sig en plads. Det bliver en lang dag i banken, tænker han. Og overarbejde... Og så på en torsdag.

Lysene på stationen er tændt. Mørket har sænket sig, og det må være sent. Han gaber og kan mærke den kølige luft trænge igennem hans tynde jakke. En mærkelig følelse rører sig i ham. Det gør ondt i hans mave. Han sætter sig på en bænk og undrer sig. Hvad er det? Det er ligesom sommerfugle. Han rynker panden og har ikke rigtig lyst til at se sig omkring. Han fyldes med angst og sorg. Hvor kommer det fra? Han har da vist stået her før, har han ikke? Han vil rejse sig, men kan ikke tage sig sammen. Han ryster sit hoved, men det hele bliver bare værre. Han kan ikke mærke nogen smerte. Hvis bare det var sådan... Noget får ham til at lægge sig ned på den kolde asfalt med armene vinkelret ud fra kroppen. Han mærker ikke rigtig kulden.

Et billede. En væg med blodsprøjt og et kort skrig. Drømmer han? Han må se om nogen kan hjælpe ham, men han kan ikke rejse sig. Der er ingen energi. Er han ved at blive skør?

Et gevær, der bliver ladt. En sort maske. Råb og skrig. En skarp lyd. Det er en rude. Han kan se den for sit blik, den bliver smadret. Der er en skinger alarm, får ham til at holde sig for ørene. Men hans hænder ligger stadig på jorden. Hans tanker er slørede. Han ligger på stationen, gør han ikke? Kom nu, er der en der råber. Kom nu, bliver der råbt højlydt ved siden af ham. Uden at åbne øjnene ved han, at der ikke er

nogen ved siden af ham. Han må være... Undrer sig over, hvor følelsen i maven er henne. Har svært ved at trække vejret. Han stønner, tror han skal dø, men der er ingen smerte.

Har han børn? Jo, om morgenen. Jamen, hvor er de så? Han ser en dreng, der ligger maven foran en væg. Hans blik bevæger sig fra den stivnede dreng op på væggen, som er oversprøjtet med rød maling. Hvem og hvad...

En bildør smækker, mørke stemmer taler.

Hans kones rædselsslagne øjne, ser dem utydeligt. Han sidder på knæ.

Politisirener i det fjerne, nærmer sig. Lyder dæmpede og der er ingen lys. Hans hænder knuger sig uden at han vil det. Den ene hånd tager sig til hovedet. Den dirrer og falder så til ro ved hans skulder.

Et klask. Hud rammer hud. Et klynk fra en lille pige. Har han en datter et eller andet sted i verden? Han kan ikke huske sin kones navn. Hvad er det nu, hun...

Det trækker fra en åben bildør. Sidder på et blødt sæde.

En dør han smækker. En låge han åbner.

Rammer asfalten og ruller ud på noget grønt og blødt.

Løber i et begyndende mørke, hører kornet rasle. En bil kører forbi. Der er lys i den. Vender sig halvt, løber stadig, ser lys i et vindue et sted.

Var det en drøm? Hans hjerte banker. Han kan med store anstrengelser sætte sig op, selv om han ikke har meget lyst. Hans hjerne kører langsomt. Hvor er skaderne henne? Hvor er hans kone? Hvad hedder hun!? Og hans datter og søn? Hvorfor skulle han drømme om dem? Hvorfor kan han ikke huske noget? Han har kvalme. Tager nogle få skridt og kaster sig ned og brækker sig. Hvor er alle henne? Han kigger sløret efter noget lys. Han må have lys. Finde hjem. Han vakler over til en lygtepæl og holder om den. Læner sit hoved mod det kolde jern og ser ned på sine arme. Og hænder... Hænderne... er røde. Han har da ikke malet. Instinktivt smager han på det, og det smager af den jern, han omfavner. Han falder på knæ og vælter på siden.

Han bliver søvnig, kigger op på træet, hvor skaderne sad i morges - det kan han huske... Han er ved at døse hen. Hvor mon fuglene flyver hen, når det bliver mørkt og ...?